

Træk af Dansk Pointer klubs historie 1928 – 1937

Vor klub har nu 10 år på bagen, og om dette skriver N.C.Breit i 1928. Han lader skinne igennem, at det ikke var uden betænkeligheder, at han sagde ja til at blive vores første formand, da han igennem bestyrelsesarbejde i den gamle Pointer – og Setterklub havde set, *"hvor vanskeligt, det var at holde strid og splid borte fra klubarbejdet."* Hans egen interesse for pointeren blev vakt for mere end 10 år siden, da han mødte grosserer Jard Emil Frykberg, Upsala, som var i DK med sine berømte hunde: Blixt og Gold. *"Han var vel nok den, der fra første færd gennem sin entusiasme for pointersagen åbnede øjnene på os og viste os de skatte, som kunne løftes, når man færdedes i mark og skov intimt samarbejdet med en ædel og intelligent pointer."* Svensk – danske pointerkonkurrencer i Hjo og på Giesegård var yderligere med til at skærpe interessen. Breit fortsætter med at nævne en række svenske inspiratorer og fremhæver bl.a. generalmajor, greve Reinhold von Rosen, der bliver æresmedlem i DPK.

I sit tilbageblik for året er formanden L.P.Olsen også godt tilfreds. Medlemstallet er i fremgang. En hel del af de 127 medlemmer, som Herthaklubben førte med i 1925 meldte sig dog ud igen. Klubben har 320 medlemmer, og de holdes velinformeret, da klubben udsender tidsskrift 7 gange om året.

I løbet af året er der fremstillet 150 pointere på prøver, udstillinger og skuer.

10 års jubilæet bliver fejret i forbindelse med derbyet på Lerchenborg, hvor der deltog 12 hunde.

Per af Boeslunde sekunderet af Tom

I 3.heat er der 4 hunde+ en reserve. Igen bemærker man lange slip og flere fuglesituationer, før der kobles.

Derbyvinderen Tom af Boeslunde, ejer og fører Skovfoged Rasmussen, Eggeslevmagle, får lov at rejse fugl 100 alen fra sin fører og opfører sig korrekt. Per af Boeslunde bliver 5.vinder.

Der er festmiddag på Hotel Postgården i Kalundborg med indbudte gæster.

Klubben modtager ind til flere telegrafiske lykønskninger. Jo, det har været en minderig dag.

Skovrider P.Errboe skriver om vore hunde. Her er ikke megen optimisme. Jagten er blevet ødelagt af landboreformer og nye love. –*"Den gode jagthund er blevet temmelig overflødig for tiden. En hundeejer kan glæde sig over at eje den og beundre dens smukke linier, når den kan indtage en smuk lærkestand, hvilket ikke er så vanskeligt. Sæsonen er lang, og lærken skal efter ornitologernes mening være jordens talrigeste fugl."* Nej, så var det andre tider i halvfemserne, *"hvor hønsene ligefrem groede ud af jorden."* Der er blevet et utal af klubber, og det har sænket niveauet. Engang har der været tale om at gøre

Pointerklubben eksklusiv, nu er det for sent. Vildtet er borte, og tiderne er blevet for dårlige. I sandhed en svada.

Også dengang kendte man til udsving i agerhønsbestanden, Der blev importeret høns fra Bøhmen. Men de var noget vilde i det, fortalte min morfar mig for mange år siden.

1929 er året, hvor verden går af lave som følge af børskrakket i New York. For at redde stumperne indfører en række lande toldmure, men de er kun med til at forstærke krisen. I DK betyder det, at landbrugseksporten til England går i stå. Et af følgerne heraf er den landbrugskrise, som medfører tusindvis af tvangsauktioner.

Det kunne L.P.Olsen ikke vide, da han varsler en svensk/dansk match i 1930. Den bliver ikke til noget.

Klubben holder vårprøver på Amager og i Herning, hvor der også er en pointer – og settermatch, som vistnok endte uafgjort.

L.P.Olsen skriver om vore pointere i dag og maner til, at man luger ud i hvalpene. Vi har hentet meget godt blod i Sverige, og det har bragt fremgang, men man skal se sig godt for i stamtavler, før man parrer sin tæve, Indavl, javel, men vær varsom.

På en Odense udstilling i samarbejde med Gordonsetterklubben er mødt 60 pointere, om hvilke dommeren, godsejer Karl Brandt, sagde, at det var den bedste samling, der nogensinde var fremvist her i landet.

Det er Brandt, der til stadighed skriver om vore pointeres eksteriør, han har om nogen fingeren på pulsen.

Bedste hanhund af dansk afstamning hin år var Søbakkens Hans, men Gyllerups Gun blev bedste hanhund.

Samme år er der artikler om pointeren i det øvrige Skandinavien.

I 1930 skriver Brandt om Svensk Kennel Klubs prøve ved Øved Kloster og omegn. Et ypperligt terræn med lyng og småmarker – langt at foretrække for en stor roemark med fasaner. Brandt mener, det er den ypperste prøve i Norden, idet jagthundesagen i Sverige ligger på et meget højt plan. Evnen til at finde vildt, fart, udholdenhed og dressur er ikke blevet mærkbart forbedret i de seneste år hos vore hunde. Her har man stort set nået

Grosserer Stokkebye med
Gyllerups Gun
Odense 1929

Bagermester Ranfelt med
Søbakkens Hans
Odense 1929

målet for disse vigtige jagtegenskaber, men stilen er gået mærkbart frem gennem dygtigt avlsarbejde.

Grosserer H.C. Holm, Kennel Søbakken, skriver, at den største fejl, vi har gjort i avlen nok er, at vi ikke har været målbevidste nok. Svenskerne hentede blod i DK i starten af århundredet og er nu nået længere. Holm har importeret flere hunde fra Sverige og formidlet flere handler. En vej frem kunne være at genoptage dansk-svensk pointerkonkurrence. Et lovende kuld hvalpe i kennelen døde næsten alle af hundesyge efter en udstilling.

Hundesygen er en svøbe, men i 1931 skrives der for første gang om vaccination uden det store held. Peter Gude fortæller, at han som dyrlæge har vaccineret hunde, som var angrebet, hvorved de fik en kort opblomstring, men derefter sygnede hen. Vaccinen er udviklet af Statens Veterinære Institut på Lindholm. Gude fortæller videre, at epidemier optrådte med 3-4 års mellemrum. I dag vaccineres hvalpe i 3 måneders alderen, hvorved 70 % opnår livsvarig immunitet. De sidste 30% bliver beskyttet af revaccination, som i dag skal finde sted hvert 4.år. Et krav, hvis man vil have sin hund på udstilling eller prøve.

Der er ingen tvivl om, at Kennel Lyngsås i denne periode er den førende i Norden.

Her er nogle af kennelens hunde på vej i marken.

Ifølge Breit er Åkerlund – pointere karakteristiske ved at være en højtforædlet pointer af god type. Åkerlund fortæller selv om sin avl i 1931. Han fremhæver en lang perlerække af pointere, og slår fast, at tævelinien er den bærende. Man skal ikke skæve til årets stjerner på markprøver, men kigge i stamtavler. Så gælder det om at finde den rette kombination til fortsat udvikling. Her har han ofret de penge, som har været nødvendig, hvis han har kigget en hanhund ud. Man skal aldrig sælge en hund, som man ikke selv er tilfreds med.

Det er absolut nødvendigt, at have hunden inde i huset, hvis den skal have succes i marken.

A.P.Andersen kører til Sverige sidst i 1920'erne og får parret Asserbos Anni med Dreaming Prince af Lyngsåsa, har Lis Skov fortalt mig. Her falder Oksby Bella, svensk derbyvinder, og Oksby Hey. To år senere er A.P. igen derovre og får Anni parret, denne gang med Dreaming Fly. Her falder bl.a. Oksby Treff. Den vender vi tilbage til.

Brandt har naturligvis ret, når han siger, at man skal bruge de bedste hanhunde i avlen, men det har givet været dyrt, så derfor har mangan pointerejer nok parret "med smedens hund". I 1935 er Brandt ude med en løftet pegefinger: man skal passe på med at se igennem fingre med grove fejl i eksteriør, for de kan begynde at opstå som almindelige fejl, der har det med at bide sig fast.

STANDARD FOR POINTEREN

*vedtaget af Dansk Pointerklub i Forbund
med Dansk Kennelklub.*

Points for Pointeren

til Oplysning om den Betydning, der tillægges Pointerens enkelte Partier:

Hovedet (Pandeskal og Næse)	20
Læber, Øjne og Ører	5
Hals	10
Skuldrer og Bryst	10
Ryg, Lænd og Kryds	10
Hale	10
Lemmerne	15
Haarlag og Farve	5
Totalindtryk og Klasse	15

100

I 1937 er standard medtaget. Det medfører en ophedet diskussion, skriver Brokholm, da den er med tekst fra 1918. Bestyrelsen lover at råde bod på dette næste år.

I 1930 fornemmer man, at den økonomiske krise er begyndt at kradsse. Medlemstallet er stagneret, man kan spore nogen misfornøjelse med ledelsen, dommerne og deres bedømmelse. Klubbens linje er imidlertid ikke til debat, skriver L.P.Olsen. Klubben er på god fod med DKK og udsender tidsskrift i hæfteform 4 gange årligt.

Der er stor efterspørgsel af hunde til jagt.

Der varsles om vårprøver på Amager, Fyn, Sønderjylland (Løgumkloster) og Midtjylland (Mønsted).

Medlemmer af DPK samt særligt indbudte kan overvære prøverne, for lodsejerne kan ikke være tjent med en stor invasion af tilskuere. – Det er nye toner, som dog ikke ser ud til at bide sig fast.

I årets derby på Bækkeskov er der tilmeldt 10 hunde, ni er mødt. Vinder bliver Gyllerups Shot, ejer grosserer P.Stokkebye, København. Samme år vinder ekipagen også guldpokalen i Sverige. Flotte sejre.

Vinderen. Derby 1930.

GULDPOKALEN.

I 1932 sker der lidt af en paladsrevolution i bestyrelsen. På et møde, hvor L.P.Olsen er forhindret i at være til stede pga. familiefest bliver han gået som formand og nedlægger sit mandat.

Landsrettsagfører O.Pers bliver ny formand. Han skriver i 1933, at et skifte var nødvendigt, da klubbens økonomi er miserabel. Der er ubetalte regninger og truende sagførerincassationer. Klubbens økonomi må saneres fra bunden, og den opgave påtager Pers sig, selv om han ikke rigtig har tid. Det er klubbens eksistens, der står på spil. Den samlede bestyrelse trækker på samme hammel, og bl.a. ved tilskud fra Jagtfonden, udeladelse af udsendelse af tidsskrifter lykkes "operationen". Kasserer A.P.Andersen får en særlig tak for sit arbejde, og så beder formanden til, at den misstemning, han har fornemmet blandt en mindre del af ældre medlemmer "må foretage sig, så at disse udmærkede pointervenner igen optræder aktivt på arenaen og tager del i vort arbejde under mottoet: "Rene Linier"".

Om klubbens vårprøve ved Herning skriver Brandt om ungdomsklassen, at for 15 år siden var det en sensation, "når man så en ung hund i fin stil og stor fart flyve over feltet, nu betragtes det som en selvfølge, så langt er vi altså nået frem." Så vidt, så godt, men søget lader mig tilbage at ønske, her må der sættes ind.

Formanden har været paa Skovtur med „Basta“.

Åkerlund dømmer efter 5 års fravær vinderklasse sammen med Brandt. Han siger bl.a.: "Det arbejde, som Dansk Pointer Klub har udført i disse år må betegnes som storartet, og ikke i mine djærveste drømme kunne jeg ane, at jeg skulle møde en så

homogen samling pointers af høj klasse som skete her.... I Svenska Pointerklubbens første år hentede vi vort bedste blod fra Danmark. Nu er forholdet omvendt, og Danmark har i den senere tid fået meget gode bidrag fra svensk pointeravl. ...Det er specielt to hunde, som har sat sin type på hele den danske pointerstamme, og det er chmp. Gyllerups Gun , som stammer far min egen opfødning, Snurran av Lyngsåsa samt Rapp av Rye."

I vinderklassen er der 18 hunde, vinder bliver Ip, ejer og fører grosserer Hansen, Aalborg.

D'herrer dommere har stor respekt og sympati for hinanden. Om Brandt skriver Åkerlund: "At være meddommer med godsejer Brandt er ikke alene en glæde, det er lærdom og en ære, og jeg gratulerer D.P.K til at eje en så højtstående dommer som godsejer Brandt.

Engels Setterklubs formand, grosserer Stilling Andersen, har længe presset på for at komme med i pointerderby. Noget Brandt helt givet har støttet, for han skriver flere gange om nødvendigheden af konkurrence, I 1932 er tiden ved at være moden, selv om L.P.Olsen vistnok fortsat stritter imod på trods af bestyrelsens ønske.

Derbyet bliver holdt på Gavnø. Der deltager 16 pointere, 8 engelske settere, 4 irske settere, og 2 gordonsettere. Vinder bliver engelsk setter Bajads af Gärdhem, som udover ærespræmier også vinder 250,- kr.

I 1934 skriver O.Pers, at der atter er fremgang herhjemme. Man har fået kr.2700,- fra Jagtfonden. Det er for lidt, mener Pers. Jagtrådet må åbne for kassen, ovennævnte beløb er jo ikke mere, end en velhavende jæger vil give for en jagthund.

Dommerne i Vinderklassen ved Herning, Generalkonsul Åkerlund og Godsejer Brandt.

Vinderklassen i Varde.

Klubbens vinderklasse holdes ved Varde. Om samme skriver telegrafassistent O.Nissen: "Det var i sandhed smukke hunde ... dommerne skælvende af indre bevægelse, vil al den skønhed og ædle racepræg vise sig lige så fuldt i jagtlige egenskaber.."

Høns var der i overflod. 95-100 par pr.dag.

Vinderklassen fandt sted om mandagen. 24 hunde deltog. Vinder blev svenske Bills Ripp med fører Kantor Epsling, Sverige. Ripp bliver fulgt til dørs af Oksby Hej og bageribestyrer Larsen, Odense. I øvrigt deler danskere og svenskere de 6 placeringer i porten.

Om aftenen er der middag. Nogle tog hjem, andre kom til; ”det var i virkeligheden således, at den nyfangede laks på størrelse med en spædekalv, havde ondt ved at slå til på andendagens middag.” Nissen skriver videre at laksen og ditto overraskelser må tilskrives A.P.Andersens lokalkendskab. Stemningen har givet været høj, der sendes telegrafiske hilsner til gode folk hinsidan, og de kvitterer.

På derby det år, besætter pointerne 1., 3., 4., og 5.pladsen. 1.vinder blev Prettys Bicky, ejer Kaptajnløjtnant B.Mathissen, fører overskovfoged Olsen.

Dommerne i Vinderklassen, Tandlæge Gad, Faxe, og
Telegrafassistent O. Nissen, Fredericia.

Oksbys Hej. 1. Vinder. Ejer: Bageribestyrer Larsen, Odense.

DKK's efterårsprøve ved Vallø bliver en succes for Kennel Oksby.

Vinder bliver Oksby Hej og bageribestyrer Larsen tæt fulgt af Oksby Bella og A.P.Andersen. Om disse to hunde skriver dommeren, at de er i en klasse for sig.

O.Pers bliver en overgangsfigur i formandssædet, da han ikke ønsker genvalg til bestyrelsen ved generalforsamlingen i Herning i 1935, hvor der sker en del udskiftning i bestyrelsen. Den konstituerer sig med O,Nissen som formand, Grosserer P.Broholm som sekretær og kasserer. Klubbens vedtægter revideres, så der nu er 9 medlemmer i bestyrelsen. Det der for alvor optager sindene på generalforsamlingen er DKK's overenskomst med Dansk Jagtforening og Landsjagtforeningen af 1923. En overenskomst, der giver de to foreningers medlemmer ret til at deltage i hundeklubbernes udstillinger og markprøver.

Broholm belyser sagen i sit tilbageblik, hvor han også glæder sig over, at klubben nu har 400 medlemmer. En rivende fremgang på 100 medlemmer. 350 pointerne har været på

prøver og udstillinger, men der er grund til at råbe vagt i gevær, der skal dømmes strengt på bænk og i mark, for ellers vil der blive tilbagegang . Landsjagtforeningen har i sin overenskomst med DKK fået indpasset en passus i § 6: *"Ved de af parterne afholdte fællesprøver, skal ejerne selv føre sin hund."*

Det finder Brokholm og mange andre sportsjægere forkert. Det kan betyde, at gode hunde får en forkludret dressur, og hvad med de mennesker, som bor i København og har ringe træningsmuligheder og dårlig tid.

Der er ingen tvivl om, at de to jagtforeninger er i skarp konkurrence om medlemmer. De annoncerer begge i Årsskriftet.

Landsjagtforeningen slår på, at den er den jævne jægers organisation med 22.550 medlemmer og 561 foreninger. Foreningen har flugtskydning og markprøver for brugshunde på programmet. Eget jagtblad.

Dansk Jagtforening vil gøre noget ved vildttyve og vildthandel i fredningstiden, påvirke lovgivningsmagten, være behjælpelige med vildtudsætning og værne om vildtbestanden m.m. Foreningen har ca.20.000 medlemmer. Eget jagtblad.

Det er altså mastodonter specialklubberne er oppe imod. Specialklubberne føler sig forrådt af DKK. O, Nissen skriver, at på en generalforsamling blev forslag stillet af V.Stilling-Andersen, Engelsk Setterklub vedtaget, for derefter af DKK's bestyrelse, der med iver havde deltaget i afstemningen, at blive sendt til urafstemning, hvor de faldt. Et svigt, som fremkaldte dystre minder om samarbejdet med DKK.

Brokholm uddyber baggrunden for konflikten i et tilbageblik. Dansk Jagtforenings formand rettede henvendelse til specialklubberne og foreslog at gå sammen om markprøver, så landet ikke blev helt oversvømmet. De 4 engelske klubber gik med på ideen, som ikke huede DKK, der nægtede at optage annoncering i "Hunden". De kunne dog ikke nægte at godkende prøverne, men spændte ben for annoncering. Fællesprøver om foråret gik nogenlunde.

Landsjagtforeningens formand farer nu i blækhuset, da han erfarer sammenrendet og gør skarpt opmærksom på, at hans forening ikke længere er novicer. Der bliver lavet en overenskomst mellem DJ, LJF og DKK på Jagtrådets kontor. DKK's bid af kagen er 1/3 af Jagtfondens midler 4000,- kr. og retten til sammen med 7 specialklubber at afholde 1/3 af de anerkendte markprøver forår og efterår, i alt 12. Hvilken bet. DPK plejede at afholde 7 prøver, DKK 3, så der var ikke så meget til de andre klubber. Man enedes om at slå sig sammen i specialklubberne, så der blev holdt 4 prøver i Jylland, 1 på Fyn og 3 på Sjælland foruden Derby..

Brokholm skriver, at på et senere møde , redegør DKK's forhandlingsudvalg for det pauvre resultat. Man var presset af Jagtrådet. Hvis man ikke ville gå ind på overenskomsten, var der lukket for pengekassen i Jagtfonden. Udvalgets formand indrømmede senere på et langvarigt møde med specialklubbernes repræsentantskab, at han ikke var klar over, hvor mange prøver specialklubberne afholdt om foråret, og da *"forstod vi bedre , at de kunne gå ind for en så absolut fallerende ordning for jagthundesagen."*

Samarbejdsaftalen skal løbe i tre år.

Brandt skriver om aftalen, at den i bund og grund er udtryk for en magtstrid, som overhovedet ikke tilgodeser den jagtkultur, som er opbygget i specialklubberne

Med de nye aktører sker der en eksplosion i markprøverne, og O.Nissen, Karl Brandt, P.Broholm er betænkelige. Kan bukserne nu holde? Er der kompetente dommere nok? Vil det ikke uvægerligt medføre en niveausænkning, hvor toppen synker ned i den grå masse?

Efter Herning - prøven skriver Brandt, at flest jægere sætter pris på pointeren, at DPK er landets største specialklub og landets største jagthundeklub, men der bør *"ej være flere prøver, end der kan overkommes af de få gode dommere, vi har."*

Derbyet blev holdt i Sydsjælland. 41 pointerere, 26 engelske settere og 2 irske settere deltog.

Det blev ikke et pointerår, vi måtte tage til takke med 4.pladsen med Hildegårds Per Gynt. I DKK's efterårsvinderklasse besatte vi 3.og 4.pladsen efter engelske settere. O.Nissen finder det ikke fornøjeligt at skrive om i "ÅRET, DER SVANDT" -*Hvor er de gamle prøvede kræfter? Har de opgivet eller venter de bedre tider for jagthundesporten?"*

En af de prøvede kræfter fejrer store triumfer i Sverige. Her vinder A.P.Andersen for andet år i træk Svensk Pointer Klubs vinderklasse med Oksby Treff.

Oksby Treff. Ejer: Direktør A. P. Andersen, Odense.

Læge Svend Nørbæk overværer prøven og skriver: *"Treff var også i fin form, han har en udmærket stil, lange flade spring – en kolossal fart – en mægtig jagtlyst, dertil en fortrinlig næse og en fænomenal evne til at holde löbslag, når "Treff" fik færten af fasanen, kunne man være bomsikker på, at den før eller senere kom på vingerne. Rejsningen er på engang præget af forsigtighed og energi. A propos farten: Sidste år betegnede jeg "Lisby" (Guldpokalvinder 1936) som den hurtigste fuglehund jeg havde set, dens fart var i år den samme, men "Treff" var under forhold, hvor man måtte antage, at hundene gik for fuldt drøn, en kende hurtigere; således lagde man to gange mærke til, at "Treff" fik fasanen ½ sekund før Lisby – på grund af større fart."*

I sin bog om pointeren skriver Finn Møller, at Treff i sin periode blev regnet for Skandinaviens fornemste markprøvehund.

Fortsættelse følger NMO